

POPULARNONAUKOWY OPIS BADAŃ PLANOWANYCH PRZEZ WNIOSKODAWCĘ PODCZAS STAŻU PODOKTORSKIEGO

Ukraińska i polska literatura galicyjska przełomu XIX i XX w. stanowiła formę kultury, na obszarze której reprezentowano różne scenariusze rozstrzygnięcia rozbieżnych interesów politycznych pomiędzy przedstawicielami obydwu narodów. Istotnym składnikiem narracji galicyjskich był dyskurs swojej/obcej seksualności. W trakcie badań planuję odpowiedzieć na pytanie o to, jakie pokłady znaczeń można odnaleźć w przedstawieniach obyczajowości erotycznej autorstwa polskich i ukraińskich pisarek i pisarzy, m.in.: Kajetana Abgarowicza, Mariana Gorzkowskiego, Teodora Tomasza Jeża, Władysława Łozińskiego, Iwana Franki, Natalii Kobryńskiej, Olgi Kobyłańskiej, Łesia Martowicza.

Dyskurs seksualności traktuję jako istotny składnik polskich/ukraińskich literackich narracji tożsamościowych, jak również odzwierciedlenie projektów ładu społecznego, narodowego i państwowego w Galicji. Stąd istotą problemu badawczego jest analiza sposobów uobecniania się seksualności w literaturze. Powinna ona przynieść odpowiedź na pytanie, jakie czynniki formowały i dyscyplinowały reprezentacje seksualności, a także, co te reprezentacje mogą nam powiedzieć o tworzonych przez pisarki i pisarzy galicyjskich projektach przyszłości Polski/Ukrainy oraz scenariuszach ułożenia stosunków między grupami społecznymi, narodowymi i płciowymi na pograniczu kulturowym.

Wynikiem planowanych badań będzie nowatorskie ujęcie interpretacyjne oraz teoretyczne narracji galicyjskich. O jego odmienności wobec dotychczasowych podejść zdecyduje m.in. wyjście poza dawne, narodowe – ukraińskie i polonocentryczne – analizy literatury pogranicza. Zmiana perspektywy badawczej wypełni „białe plamy” w ukraińsko-polskiej komparatystyce literackiej, w której do tej pory nie podejmowano kwestii obopólnych reprezentacji polskości i ukraińskości w kontekście obyczajowości erotycznej, płci kulturowej, stosunków rodzinnych, społecznych i narodowych. Oprócz tego skoncentrowanie się na pomijanym dotąd problemie rozkoszy erotycznej w polskich i ukraińskich tekstach kultury otworzy przyszłe badania nad mikrohistorią galicyjskiej seksualności. Stanie się punktem wyjścia do zrozumienia sposobów konstruowania ukraińskiej/polskiej tożsamości w „piemontyzowanej” przez obydwie strony Galicji i skrupulatnie oczyszczanej m.in. z cielesności, jej funkcji oraz zadań. Seksualność posłuży również jako laboratorium badań nad źródłami stereotypów o polskości/ukraińskości oraz (anty)kolonialnych wyobrażeń w/o Europie Środkowo-Wschodniej. Reinterpretacja narracji galicyjskich może przyczynić się także do wypracowania nowego instrumentarium badawczego, które umożliwi zaprezentowanie specyfiki wielowarstwowych i wieloznacznych, minionych i współczesnych polsko-ukraińskich relacji kulturowych.